

ніе да са повърне назадъ нито да устѣпи ни най-малкото нѣщо на размирницѣтъ; предлежи за царското достолѣіе. Най-вече въ началото на едно царуване трѣба да са показва твърдостъ.

— Ами ако са продължи възстаніето?

— Какво има отъ туй!

— Но ный въ туй време? . . .

— Ще отблъсваме обсадата тукъ въ този домъ, противу сичкѣтъ жители на Пампелуна, ако стане нужда; що казвашъ Фернанде?

— Да, уйчо! туй ще е първыйтъ ми походъ, и азъ хвъркамъ отъ радость, дѣто ще го направѣхъ подъ вашата команда.»

Но новъ шумъ посиленъ, пострашенъ са чу; множеството наченж да подлостя голѣмытъ врата и са опыташе да ги искърти. Щомъ видѣ донъ Жуанъ д' Агвиларъ че предлежи да отблъсне нападанье, и тосъ часъ лицето му се свърхчеловѣческо измѣненіе; подобенъ на боевой конь, който при звука на трубата, цвили и си издига главата, впуснѣ са съ стѣжка твърда; забрави подагрята и си повърна сичкыя юношескый огънь.

«Тука! извика на натрупанѣтъ си слугы, донесете оржжія, желѣза, сѣкиры и мотики как-вото има; съборете тѣзи прозорцы!

— Какво ще правите? рече графъ де-Лемось.

— Ще хвърлѣхъ горнія катъ на кѣщата върху обсадителѣтъ.

— Много добръ, уйчо! отговори Фернандо като наченж да изпълня заповѣдитѣ му; разумѣвамъ.

— Ще ти послужѣтъ като урокъ; ще ти покажжъ какъ са прави отбраната на една крѣпость.

— Какъ! приложи графъ де-Лемось очуденъ отъ една толкази доблестъ, рѣшавате са да са изложите на опасность за мене роднината и съюзника на една фамилія враждующа на васъ!

— Еще подобръ извика старецътъ; непредавамъ пріятель прибѣгнѣлъ въ кѣщата ми, а еще повече непредавамъ непріятеля си защото непріятельтъ е нѣщо свещенно».